

E oficial! Investitia publica reprezentata de noul Stadion National a pornit cu stangul. Argentina refuza sa se prezinte la amicalul cu Romania, iar echipele de club (Steaua, Dinamo si Rapid) nu vor putea disputa meciurile din cupele europene pe noua arena pana cand nationala nu isi va gasi un sparing-partner (sau mai degraba invers, date fiind ultimele rezultate inregistrate de aceasta). Pana cand nu va vrea vreo echipa de fotbal sa se antreneze cu Romania, deci, bijuteria din Parcul Lia Manoliu va ramane neproductiva. In aceeaasi zi, [Bloomberg](#) anunta o modificare de viziune a organizatorilor britanici in vederea organizarii Jocurilor Olimpice din 2012, bazata pe reducerea cheltuielilor pentru infrastructura si folosirea unor facilitati deja existente. Motivul: majoritatea marilor competitii din ultimii ani s-au transformat in adevarate dezastre financiare pentru organizatori.{comments on}

Efectul multiplicator al investitiilor publice este supralicitat de autoritati, iar costul de oportunitate al acestora este dificil de calculat. Pe acest lucru se bazeaza si autoritatile, cand raporteaza beneficiile unei investitii publice neraportate la costuri (decat la cele pur financiare, si asta doar cateodata). Cu o exceptie notabila: competitile sportive. Nu este o intamplare ca statele care acum au celel mai mari probleme din UE (Portugalia, Italia, Irlanda, Grecia, Spania) erau date exemple Romaniei in urma cu 3-4 ani in ceea ce priveste rata de absorbtie a fondurilor europene (cofinantate din bugetele extrem de suferinde in prezent) pentru infrastructura. Iar cele mai necajite dintre acestea (Grecia si Portugalia) au si organizat cate o competitie sportiva de mare anvergura, in urma careia au ramas cu gauri in buget.

Pe lânga legile economiei clasice, in ultimul timp o analiza statistica a dezvaluit o noua lege de fier a activitatii economice: organizatorii de evenimente sportive supraestimeaza intotdeauna beneficiile economice ale unui astfel de eveniment si ii subestimeaza costurile.

Cu toate acestea, statele se inghesuie in continuare sa organizeze astfel de evenimente. Nu mai putin de 10 tari s-au luptat, de exemplu, pentru organizarea Campionatelor Mondiale din 2018 si 2022. Si, ca orice participant la o licitatie, ele sunt inarmate cu biblioteci de rapoarte si proiectii redactate de consultanti manageriali, care „demonstreaza” ca respectivele competitii pot fi organizate la costuri rezonabile, in timp ce beneficiile economice ar urma sa depaseasca orice asteptare. Istoria insa este neiertatoare: in pofida unor lucrari publice de infrastructura gigantice efectuate de Japonia pentru organizarea Campionatului Mondial din 2002, care ar fi trebuit sa ofere un stimul decisiv productiei economice si angajarii, economia japoneza a ramas in deriva. Organizarea Jocurilor Olimpice de la Sydney urma sa duca la o explozie a turismului in zona. Din pacate insa, numarul de turisti a ramas constant. La rândul lor, Jocurile Olimpice

de la Atena din 2006 ar fi trebuit sa coste 1,5 miliarde de euro. Realitatea a demonstrat ca au costat de 10 ori mai mult. Problemele ignorate de consultanti tin de cheltuielile ulterioare de intretinere a infrastructurii: stadioane mult peste capacitatile optime si facilitati luxuase care vor inghiti bani dupa terminarea turneului. In Portugalia, de exemplu, costurile mari de intretinere ale celor 10 stadioane construite pentru Campionatul European din 2004 l-au determinat pe fostul ministru al economiei, Augusto Mateus, sa declare ca singurul lucru rezonabil care ar putea fi facut este darâmarea lor si construirea unor stadioane adaptate audientei echipelor de club din prima liga portugheza.

Nici nu se incheiase bine Campionatul Mondial de Fotbal din Africa de Sud din 2010 ca presedintele sud-african Jacob Zuma s-a grabit sa declare competitia un succes economic. El si-a argumentat declaratia pe cifre: investitiile de aproximativ 5,5 miliarde de dolari au creat 66.000 de noi locuri de munca in constructii, iar banii cheltuiti pe securitate au condus la majorarea cu 40.000 a numarului de politisti. Totusi, sa cheltuiesi 5,5 miliarde pentru 66.000 de slujbe cu caracter temporar si 40.000 de politisti pentru care trebuie sa gasesti surse de finantare si in viitor cu greu poate fi catalogat drept un succes economic. De altfel, Christopher Hart, economist-sef la Investment Solutions, a recunoscut ca evenimentul in sine nu a fost profitabil din punct de vedere financiar, insa a precizat ca imaginea pozitiva creata in lume Africii de Sud este „nepretuita” si poate conduce la un boom investitional in viitor. Ce diferenta fata de estimarile consultantilor Grant Thornton din 2004, când FIFA a acordat organizarea Campionatului Mondial din 2010 statului african, potrivit carora costurile cu infrastructura ar fi fost de 300 de milioane de dolari, iar beneficiile ar fi condus la o crestere a PIB-ului cu 2,9 miliarde de dolari! La care se adauga nota de plata reprezentata de cheltuielile de intretinere ale celor 10 stadioane construite. „Unele dintre cele zece stadioane sunt adevarati elefanti albi”, crede Patrick Bond, economist la Centrul pentru Societate Civila din Durban. „Cum vor putea acestea vreodata sa-si mai umple tribunele dupa fluierul final al Campionatului Mondial?”

De altfel, exista si un termen tehnic, „boala olimpica”, menit a descrie reducerea cu 4% a cresterii economice in anul urmator organizarii jocurilor olimpice de toate statele care au gazduit competitia dupa cel de-al Doilea Razboi Mondial.

Stadionul National ar putea fi o exceptie, doar daca toate echipele bucurestene vor evolua pe acesta, in campionat si in cupele europene. Numai ca un gazon cu greu poate suporta mai mult de 2-3 meciuri pe saptamana, in niciun caz 5!